

Arrest

nr. 145 293 van 11 mei 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 3 februari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 januari 2015 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De aanwezigheid van verzoeker in het Rijk werd vastgesteld ingevolge een politionele tussenkomst wegens slagen en verwondingen op 5 februari 2013.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 5 februari 2013 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar.

1.3. Op 24 februari 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van verzoeker nogmaals een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 2 februari 2014 ten aanzien van verzoeker opnieuw een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten.

1.5. Op 11 april 2014 stelde de politie van Antwerpen met betrekking tot verzoeker een proces-verbaal op wegens een inbreuk op de wetgeving inzake drugs. Diezelfde dag herbevestigde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding het bevel om het grondgebied te verlaten van 2 februari 2014 en stelde hij nogmaals uitdrukkelijk dat verzoeker aan dit bevel gevolg diende te geven.

1.6. Het hof van beroep van Antwerpen veroordeelde verzoeker op 18 december 2014 tot een definitief geworden gevangenisstraf van achttien maanden wegens een inbreuk op de wetgeving inzake drugs.

1.7. Op 13 januari 2015 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

1.8. Op 13 januari 2015 besliste verweerder tevens om verzoeker een inreisverbod van acht jaar op te leggen. Deze beslissing, die verzoeker op 14 januari 2015 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Aan de heer [K.M.], [...], onderdaan van Suriname

wordt inreisverbod voor acht jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 15.01.2015 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Aan betrokkene wordt op basis van artikel 74/11, §1, vierde lid, van de wet van 15 december van 1980 een inreisverbod van acht jaar opgelegd omdat hij op 18.12.2014 werd veroordeeld door het hof van beroep van Antwerpen tot een definitief geworden gevangenisstraf van 18 maanden uit hoofde van inbreuk op de wetgeving inzake drugs.

Gezien het winstgevend karakter van deze misdadige activiteiten van betrokkene, kan er worden afgeleid dat hij een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare vormt.

Het winstoogmerk van het criminele gedrag van betrokkene motiveert de toepassing van een termijn van acht jaar voor het inreisverbod”.

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van artikel 74/11, § 1, eerste lid en § 2, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de hoorplicht.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“1.

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing zijn als de overheid een individuele beslissing neemt die de betrokkene ernstig in zijn belangen aantast en de maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend (RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nr. 213.887).

2.

In casu werd aan verzoeker een inreisverbod opgelegd van 8 jaar voor het grondgebied van België en het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen (zoals Nederland). De verwerende partij vermeldt als rechtsgrondslag artikel 74/11, §1, vierde lid Vreemdelingenwet.

Artikel 1, 8° Vreemdelingenwet omschrijft een inreisverbod als:

“de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering”

Artikel 74/11, §1, vierde lid Vreemdelingenwet stipuleert:

“De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Het staat buiten twijfel dat dergelijke beslissing een maatregel uitmaakt dewelke verzoeker op meer dan geringe wijze in zijn belangen aantast (cf. RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 24 januari 2008, nr. 178.887).

Het inreisverbod wordt opgelegd aan verzoeker met een duurtijd van acht jaar aangezien door het hof van beroep te Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden. Volgens de verwerende partij vormt verzoeker kennelijk “een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare orde”.

Het inreisverbod is dan ook onmiskenbaar gestoeld op het persoonlijk gedrag van verzoeker dat hem als tekortkoming wordt aangerekend.

3.

Uit het bovengestelde blijkt dat in casu aan beide voorwaarden is voldaan derhalve dat de hoorplicht van toepassing is en het de gemachtigde toekwam om alvorens een inreisverbod voor de duurtijd van acht jaar op te leggen, verzoeker de gelegenheid te bieden om zijn standpunt hieromtrent uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/11, §1, eerste lid Vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval en artikel 74/11, §2, tweede lid Vreemdelingenwet dat bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde zich kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen omwille van humanitaire redenen.

4.

Verzoeker wijst er nadrukkelijk op dat het horen van verzoeker een duidelijke invloed kon hebben op de bestreden beslissing.

Verzoeker verwijst hiervoor naar de uiteenzetting in het feitenrelaas, waarbij vooreerst werd benadrukt en gestaafd dat de familie van verzoeker in België en, bij uitbreiding, in het Schengengebied verblijft.

De moeder van verzoeker is mevrouw [J.A.] [...], van Nederlandse nationaliteit (stuk 3: kopie internationaal paspoort; stuk 4: geboorteakte van verzoeker). De stiefvader van verzoeker is de heer [D.A.] [...], van Nederlandse nationaliteit (stuk 5: kopie identiteitskaart stiefvader).

[M.] heeft drie broers ([E.K.], [D.A.] en [C.A.]), allen van Nederlandse nationaliteit (stuk 6: kopie Nederlandse identiteitskaarten).

Daarentegen heeft verzoeker geen naaste familieleden meer in Suriname.

Daarnaast blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing dat het inreisverbod enkel en alleen werd opgelegd doordat verzoeker door de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen op 8 oktober 2014 werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden.

Hiertegen ging verzoeker in hoger beroep op 9 oktober 2014.

In tussentijd werd met het openbaar ministerie een schikking getroffen, waarbij verzoeker in vrijheid zou worden gesteld indien hij afstand zou doen van zijn hoger beroep. Beide partijen waren hiermee akkoord en bevestigden op de zitting de afstand van het hoger beroep.

Door het Hof van Beroep werd daarom de afstand van het hoger beroep geakteerd (6.3 Stelt de afstand van hoger beroep door beklagde rechterlijk vast; stuk 12: arrest van het hof van beroep te Antwerpen). Verzoeker zou nadien in vrijheid zijn gesteld, weze het niet dat hij nog langer werd vastgehouden op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken en de bestreden beslissing kreeg betekend in de gevangenis van Antwerpen.

Verzoeker kon indien hij werd gehoord zeer duidelijk deze omstandigheden benadrukken, evenals het feit dat hij nooit eerder in aanraking kwam met de politiediensten of het gerechtelijke apparaat (stuk 13: uittreksel uit het strafregister).

Het belang hiervan is des te groter nu de bestreden beslissing exclusief gebaseerd is op deze veroordeling van verzoeker.

Het had de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook uit de tekst van het arrest (stuk 12) moeten opvallen dat verzoeker zich op de zitting niet meer had verweerd.

Gelet op deze feitelijke elementen en bovenvermelde juridische grondslagen, heeft het niet horen van verzoeker in casu dan ook een bepalende invloed op de strekking van de bestreden beslissing: zowel inzake het opleggen van een inreisverbod (o.a. artikel 74/11, §2, tweede lid Vreemdelingenwet) als inzake de duurtijd van het inreisverbod (o.a. artikel 74/11, §1, eerste lid Vreemdelingenwet).

Dit vaststelbare gebrek in de besluitvorming brengt de vernietiging van de bestreden beslissing met zich mee."

3.1.2.1. Er moet worden geduid dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden. Verzoeker maakt evenwel niet aannemelijk dat hij verweerder nog dienstige bijkomende inlichtingen hadden kunnen verschaffen die verweerder er hadden kunnen van weerhouden een inreisverbod op te leggen of die verweerder ertoe hadden kunnen brengen een inreisverbod met een kortere geldigheidsduur te voorzien. Verzoeker zet weliswaar uiteen dat zijn moeder, stiefvader en drie broers de Nederlandse nationaliteit hebben, maar licht niet toe waarom de nationaliteit van deze familieleden diende te worden betrokken bij het nemen van de in casu bestreden beslissing. Er blijkt ook geenszins dat voormelde familieleden legaal in België verblijven of in een andere Schengenstaat wonen waar verzoeker hen kanervoegen. Verzoeker brengt immers alleen stukken aan waaruit kan worden afgeleid dat zijn moeder op 6 februari 2013 een aanvraag tot afgifte van een verklaring van inschrijving indiende en een periode in Antwerpen verbleef, maar hij bewijst niet dat deze aanvraag werd ingewilligd. Verzoeker kan ook niet worden gevolgd waar hij schijnbaar wil laten verstaan dat verweerder, indien deze hem had gehoord, rekening had kunnen houden met de nauwe band die hij

heeft met zijn moeder, daar hij zelf aangeeft dat hij zijn moeder niet vergezelde toen deze een nieuw gezin stichtte en hij jaren van haar gescheiden leefde en hij op die wijze erkent dat er geen hechte relatie bestaat. Zelfs al zou zijn moeder of een andere verwant nog in het Schengengebied verblijven – wat niet wordt aangetoond – dan nog kan hieruit niet worden afgeleid dat dit enkele feit verweerder in zijn besluitvorming had kunnen beïnvloeden. Verweerder heeft trouwens duidelijk aangegeven dat hij, gelet op de door verzoeker gepleegde feiten, de bescherming van de openbare orde absoluut voorrang wou geven. Daarnaast moet worden gesteld dat het feit dat verzoeker werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van achttien maanden verweerder bekend was. In de bestreden beslissing wordt immers uitdrukkelijk verwezen naar deze strafrechtelijke veroordeling. Het gegeven dat verzoeker afstand deed van het beroep dat hij instelde tegen de beslissing van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen is voorts zonder belang. De afstand van het ingestelde beroep leidde er enkel toe dat het hof van beroep te Antwerpen het vonnis in al zijn beschikkingen bevestigde. Verzoeker kan ook bezwaarlijk voorhouden dat hij verweerder, bij een eventueel gesprek, op de hoogte had kunnen stellen van het feit dat hij niet eerder in aanraking kwam met de politiediensten. Uit het door verweerder neergelegde administratief dossier blijkt namelijk dat zijn bewering niet overeenstemt met de werkelijkheid. Verweerder verifieerde of verzoeker in negatieve zin gekend was bij de politiediensten en verzamelde inlichtingen waaruit blijkt dat verzoeker het voorwerp uitmaakte van een proces-verbaal wegens slagen en verwondingen, een proces-verbaal inzake inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen en van verschillende processen-verbaal wegens onwettig verblijf.

3.1.2.2. Verder stelt de Raad vast dat verweerder bij het bepalen van de geldigheidsduur van het bestreden inreisverbod wel degelijk rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden die verzoekers situatie kenmerken. Verweerder heeft zijn beslissing immers gesteund op verzoekers gedragingen in het Rijk. Hij heeft hierbij geduid dat verzoeker werd veroordeeld door het hof van beroep van Antwerpen en dat, gelet op het feit dat verzoekers inbreuken op de strafwet ingegeven zijn door winstbejag, er een ernstig, reëel en actueel risico bestaat op nieuwe schendingen van de openbare orde en daarom een inreisverbod van acht jaar verantwoord is. Een schending van artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan niet worden vastgesteld.

3.1.2.3. Artikel 74/11, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat verweerder zich kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen. Het loutere feit dat verweerder in casu geen toepassing maakte van de in dit artikel opgenomen mogelijkheid laat echter niet toe te besluiten dat deze bepaling werd geschonden. Er kan ook niet worden ingezien welke humanitaire redenen er in voorliggende zaak zouden bestaan. Verzoeker is namelijk nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of in de andere staten die het Schengenacquis ten volle toepassen toegelaten of gemachtigd en hij toont niet aan dat hij legale belangen heeft die zouden vereisen dat hij in de Schengenruimte dient te verblijven. Het staat daarentegen wel vast dat hij tal van handelingen stelde (slagen en verwondingen, onwettig verblijf, een inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen) die de openbare orde in het gedrang brengen.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG), van de artikelen 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsverplichting en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij stelt het volgende:

“1.

Het EVRM vormt een cruciaal onderdeel van de [...] interne Belgische rechtsorde, is van openbare orde en is rechtstreeks van toepassing in het interne Belgische recht.

Artikel 8 EVRM luidt als volgt:

“Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029).

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet daarnaast dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer) en refereert naar artikel 8 EVRM (RvV 27 augustus 2014, nr. 128.267 in de zaak RvV 158 368 / IX).

Derhalve dient te allen tijde te worden nagegaan of deze bepalingen werden nageleefd.

Een dergelijk individueel onderzoek dient zich aan.

Het onderzoek of dit artikel is geschonden moet worden opgesplitst in twee delen, nl. of er allereerst sprake is van enig privé- en/of familie- en gezinsleven in de zin van het EVRM (punt A) en, indien dit zo is, of de inmenging door de overheid al dan niet gerechtvaardigd is dan wel of de staat een positieve verplichting heeft om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (punt B).

A. Privé- en/of familie- en gezinsleven in de zin van het EVRM

2.

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Beide begrippen worden niet gedefinieerd in het EVRM.

Verzoeker verwijst naar de uiteenzetting in het feitenrelaas:

1.

Verzoeker is een 28-jarige man met de Surinaamse nationaliteit.

De moeder van verzoeker is mevrouw [J.A.], geboren op 29 december 1967 te Suriname, van Nederlandse nationaliteit (stuk 3: kopie internationaal paspoort; stuk 4: geboorteakte van verzoeker). De stiefvader van verzoeker is de heer [D.A.], geboren op 17 november 1957 te Suriname, van Nederlandse nationaliteit (stuk 5: kopie identiteitskaart stiefvader).

[M.] heeft drie broers ([E.K.], [D.A.] en [C.A.]), allen van Nederlandse nationaliteit (stuk 6: kopie Nederlandse identiteitskaarten).

In tegenstelling tot zijn familie, verbleef [M.] met zijn oom ([R.A.]) in Suriname (Paramaribo). [M.] had een zeer goede band met zijn oom en fungeerde als vaderfiguur.

[R.A.] overleed op 7 mei 2012 te Paramaribo (Suriname). Hij was toen 42 jaar (stuk 7: overlijdensakte oom verzoeker).

[M.] werd zeer hard getroffen door deze tragedie. Hij had een enorme moeite om de dood van zijn oom te verwerken.

Zijn moeder zag dit alles met lede ogen aan en moedigde [M.] aan het goede in het leven te blijven inzien. Voor [M.] was de schok echter zeer groot.

Voor het welzijn van [M.], kwam hij uiteindelijk naar Nederland (en België) waar de rest van zijn familie (in het bijzonder zijn moeder) verbleef. Hij hoopte hier een nieuw leven te beginnen en de periode van Suriname als afgesloten te beschouwen.

2.

Verzoeker woonde samen met zijn moeder te [...] Antwerpen [...] (stuk 14: aanvraag verklaring van inschrijving moeder).

Zijn moeder nam stilaan de plaats in van zijn overleden oom. Moeder en zoon zijn twee handen op één buik.

Verzoeker diende samen met zijn moeder een aanvraag tot inschrijving in bij de stad Antwerpen in 2013 (stuk 8: bewijs afspraak bij de Dienst Vreemdelingenzaken te Antwerpen op naam van verzoeker, met de melding: "zoals voordien reeds aangegeven verwachten bij volgende personen op de afspraak: [A.J.]").

Verzoeker verhuisde nadien samen met zijn moeder (eind 2013) naar hun nieuw adres te [...] Antwerpen [...] (stuk 9: kennisgeving adreswijziging). Bij het onderzoek van de hoofdverblijfplaats werd dan ook zowel verzoeker als zijn moeder aangetroffen in de woning (stuk 10: onderzoek van de hoofdverblijfplaats).

Verzoeker schreef zich, net als zijn moeder, in op dit adres (stuk 11: inlichtingenbulletin stad Antwerpen).

[M.] is afhankelijk van zijn moeder, zowel materieel als emotioneel. Zijn moeder staat in voor de financiële lasten. Zij vervangt bovendien de overleden oom van [M.] als steunpilaar.

3.

Verzoeker begin een misstap. Hij werd op 4 juli 2014 van zijn vrijheid beroofd voor inbreuken op de drugsreglementering en opgesloten in de gevangenis van Antwerpen. Daar werd verzoeker regelmatig bezocht door zijn familie, waaronder zijn moeder.

Door de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen werd verzoeker op 8 oktober 2014 veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden.

Hiertegen ging verzoeker in hoger beroep op 9 oktober 2014.

In tussentijd werd met het openbaar ministerie een schikking getroffen, waarbij verzoeker in vrijheid zou worden gesteld indien hij afstand zou doen van zijn hoger beroep. Beide partijen waren hiermee akkoord en bevestigden op de zitting de afstand van het hoger beroep.

Door het Hof van Beroep werd daarom de afstand van het hoger beroep geakteerd (6.3 Stelt de afstand van hoger beroep door beklagde rechterlijk vast; stuk 12: arrest van het hof van beroep te Antwerpen). Verzoeker zou nadien in vrijheid zijn gesteld, weze het niet dat hij nog langer werd vastgehouden op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken en de bestreden beslissing kreeg betekend in de gevangenis van Antwerpen.

Verzoeker wil zeer duidelijk bovenstaande zaken benadrukken, evenals het feit dat hij nooit eerder in aanraking kwam met de politiediensten of het gerechtelijke apparaat (stuk 13: uittreksel uit het strafregister).

4.

Aan verzoeker werd, net voor hij naar het gesloten centrum van Brugge werd gebracht, in de gevangenis van Antwerpen de bestreden beslissing betekend.

Daarnaast werd aan verzoeker eveneens een inreisverbod betekend op 14.01.2015 (datum beslissing: 13.01.2015). Als reden haalt men ook hier bovenvermelde veroordeling aan, zonder te verwijzen naar een eerder bevel om het grondgebied te verlaten.

Uit deze beslissing kan worden opgemaakt dat aan verzoeker nooit eerder een bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten.

Uit deze feiten en bijgebrachte stukken, blijkt het bestaan van een familiale band van bloed- en aanverwantschap. Deze band is zeer hecht.

Bovendien verblijft verzoeker reeds enkele jaren in België, waardoor hij ook buiten de relatie met zijn moeder en familie er alle belang bij heeft niet van het grondgebied te worden verwijderd. Hij heeft alhier een bepaald sociaal en economisch welzijn tot stand gebracht in de zin van artikel 8 EVRM.

Het kan derhalve niet wordt betwist dat verzoeker zich kan beroepen op een gezins-, familie- en privéleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

B. Inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven

3.

Conform artikel 8 EVRM is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken.

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Het is de taak van de Dienst Vreemdelingenzaken om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk en officieel onderzoek te verrichten en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

4.

Door de Dienst Vreemdelingenzaken worden bovenstaande bepalingen niet gehonoreerd bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

Het moet worden vastgesteld dat het inreisverbod van acht jaar geen enkele motivering terug te vinden is betreffende het gezins- en familieleven van de verzoekende partij. Evenmin zijn er verzoeker stukken bekend, dewelke in het administratief dossier zouden zitten, waaruit blijkt dat met het gezins- en familieleven van verzoeker werd rekening gehouden.

De verwerende partij diende nochtans op de hoogte te zijn van het gezins- en privéleven van verzoeker, gelet op de samenwoning tussen [M.] en zijn moeder en kennisgevingen hieromtrent (supra).

Hieruit blijkt dat de verwerende partij geen bekommernis had om een officieel en nauwkeurig onderzoek te verrichten of de inmenging van het openbaar gezag bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken.

De bestreden beslissing schendt hierdoor artikel 8 EVRM, artikel 5 Terugkeerrichtlijn, artikel 74/13 Vreemdelingenwet en de beginselen van behoorlijk bestuur: het redelijkheidsbeginsel, de materiële motiveringsverplichting en het zorgvuldigheidsbeginsel en dient hierom te worden vernietigd.

Minstens dient te worden vastgesteld dat de uitdrukkelijke motivering hiertoe in elke vorm ontbreekt in de bestreden beslissing, in tegenstelling tot de formele en uitdrukkelijke motiveringsverplichting in artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

De bestreden beslissing schendt hiermee deze wetsbepalingen."

3.2.2.1. De Raad merkt op dat Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij

beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met vermelding van de toepasselijke wetsbepaling, immers uiteengezet dat verzoeker een inreisverbod van acht jaar wordt opgelegd omdat hij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Tevens wordt toegelicht dat verzoeker op 18 december 2014 door het hof van beroep te Antwerpen werd veroordeeld tot een definitief geworden gevangenisstraf van achttien maanden wegens een inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen en wordt gespecificeerd dat wordt geopteerd voor een inreisverbod van acht jaar omdat verzoeker uit winstbejag misdrijven pleegt en nieuwe schendingen van de openbare orde dreigen plaats te vinden. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Het feit dat in de bestreden beslissing slechts naar één bevel om het grondgebied te verlaten wordt verwezen – wat niet betekent dat verzoeker slechts één bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend – laat niet toe te besluiten dat niet zou zijn voldaan aan de motiveringsplicht.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.2.2.2. Artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 definieert wat voor de toepassing van deze wet moeten worden verstaan onder bestuurshandeling, bestuur en bestuurde en verzoekers uiteenzetting laat niet toe te begrijpen waarom hij van oordeel is dat deze wetsbepaling is geschonden. Dit onderdeel van het middel is, bij gebrek aan de vereiste toelichting, dan ook onontvankelijk.

3.2.2.3. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat verweerder “*bij het nemen van een beslissing tot verwijdering*” rekening dient te houden “*met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land*”. De bestreden beslissing is echter geen beslissing tot verwijdering, maar een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Verzoeker kan om die reden niet nuttig naar de verplichting die voortvloeit uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet verwijzen en niet voorhouden dat deze bepaling werd geschonden bij het nemen van de bestreden beslissing zelf.

3.2.2.4. Daarnaast moet worden opgemerkt dat de richtlijn 2008/115/EG werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit evenwel niet aan. Hij kan de schending van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG bijgevolg niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

3.2.2.5. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM dient te worden gesteld dat niet kan worden vastgesteld dat verzoeker een privé-, gezins- of familieleven heeft dat onder de bescherming van voormelde verdragsbepaling valt. Verzoeker verwijst weliswaar naar het feit dat hij tijdelijk bij zijn moeder op hetzelfde adres in Antwerpen woonde, doch hieruit kan niet worden afgeleid dat hij een effectief gezinsleven heeft met zijn moeder. De Raad neemt hierbij in aanmerking dat uit de voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker, die reeds achtentwintig jaar oud is, voordien gescheiden leefde van zijn moeder en dat niet blijkt dat zijn moeder hem financieel bijstaat of dat hij op een andere manier van haar afhankelijk is. Hij toont ook niet aan enige relatie te onderhouden met zijn stiefvader en stiefbroers Voorts moet worden gesteld dat zo verzoeker al enig belang in de Schengenruimte zou hebben of er sprake is van enige vorm van gezins- of familieleven er niet zonder meer kan worden aanvaard dat de bestreden beslissing een effectieve inmenging in enig recht op eerbiediging van verzoekers door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde rechten vormt. Verzoeker, die jarenlang van zijn moeder gescheiden leefde en die niet aantoonde dat hij ooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in de Schengenruimte werd gemachtigd of toegelaten, bewijst namelijk niet dat hij met haar geen verdere contacten kan onderhouden via de moderne communicatiemiddelen of dat zij hem niet kan bezoeken of zelfs vervoegen in zijn land van herkomst. Verzoekers moeder is trouwens ook geboren in Suriname en kan dus worden geacht vertrouwd te zijn met het leven in dat land. Een in België opgebouwd “*socio-economische welzijn*” kan voorts niet worden vastgesteld.

Zelfs in het geval de bestreden beslissing zou moeten worden beschouwd als een inmenging in verzoekers privé-, gezins- of familielevens, dan nog moet worden benadrukt dat een dergelijke inmenging mogelijk is indien dit in de wet is voorzien en nodig is met het oog op de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM bepaalde doelstellingen. Verweerder heeft duidelijk gemotiveerd dat hij toepassing maakte van een wetsebepaling en dat hij het opleggen van een inreisverbod van acht jaar nodig achtte ter bescherming van de openbare orde. Dit standpunt is niet kennelijk onredelijk, te meer omdat verzoeker zich tijdens zijn korte onwettige verblijf in het Rijk meermaals in negatieve zin liet opmerken en, zoals reeds gesteld, het voorwerp uitmaakte van verschillende processen-verbaal en een effectieve strafrechtelijke veroordeling tot een zware gevangenisstraf.

Er moet tevens worden benadrukt dat artikel 8 van het EVRM zelf verweerder geen motiveringsverplichting oplegt en deze verdragsbepaling ook niet voorziet dat uit de motieven van een bestuurlijke beslissing moet blijken dat een evenredigheidsafweging werd doorgevoerd (RvS 21 november 2003, nr. 125.588).

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

3.2.2.6. De uiteenzetting van verzoeker laat evenmin toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

3.2.2.7. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.2.8. Uit de stukken van het administratief dossier en uit de motivering van de bestreden beslissing kan worden afgeleid dat de bestreden beslissing op een deugdelijke wijze is tot stand gekomen, dat werd rekening gehouden met de dienstige gegevens en dat deze gegevens correct zijn.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.3.1. Verzoeker voert in een derde middel de schending aan van artikel 74/11, § 1, eerste en vierde lid van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Zijn betoog luidt als volgt:

“1.

In casu werd aan verzoeker een inreisverbod opgelegd van acht jaar voor het grondgebied van België en het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen (zoals Nederland).

De duurtijd van het inreisverbod is derhalve zeer lang, in het bijzonder gelet op artikel 74/11, §1, vierde lid Vreemdelingenwet dewelke spreekt van een inreisverbod van meer dan vijf jaar indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Elke redelijkheid is zoek, gelet op volgende overwegingen:

- Verzoeker werd éénmalig veroordeeld door het hof van beroep te Antwerpen wegens een inbreuk op de drugswetgeving. Verzoeker kwam nooit eerder in aanraking met de politiediensten of het gerechtelijke apparaat (stuk 13: uittreksel uit het strafregister).

- Verzoeker werd na 1/3e van zijn straf reeds in vrijheid gesteld.

- Nadat verzoeker hoger beroep had ingediend, werd met het openbaar ministerie een schikking getroffen, waarbij verzoeker in vrijheid zou worden gesteld indien hij afstand zou doen van zijn hoger beroep. Beide partijen waren hiermee akkoord en bevestigden op de zitting de afstand van het hoger beroep. Door het Hof van Beroep werd daarom de afstand van het hoger beroep geakteerd (6.3 Stelt de

afstand van hoger beroep door beklaagde rechterlijk vast; stuk 12: arrest van het hof van beroep te Antwerpen).

- De aanwezigheid van de familie van verzoeker in België en, bij uitbreiding, het Schengengebied: de moeder van verzoeker is mevrouw [J.A.], geboren op 29 december 1967 te Suriname, van Nederlandse nationaliteit (stuk 3: kopie internationaal paspoort; stuk 4: geboorteakte van verzoeker). De stiefvader van verzoeker is de heer [D.A.], geboren op 17 november 1957 te Suriname, van Nederlandse nationaliteit (stuk 5: kopie identiteitskaart stiefvader). [M.] heeft drie broers ([E.K.], [D.A.] en [C.A.]), allen van Nederlandse nationaliteit (stuk 6: kopie Nederlandse identiteitskaarten).

- De totale afwezigheid van naaste familie (opvang) in Suriname.

- Het gegeven dat een “misdadige activiteit” een “winstgevend karakter” vertoont, impliceert bovendien geenszins dat er kennelijk een automatisch “ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare” orde zou bestaan. De bestreden beslissing laat na dit in concreto te onderzoeken en te motiveren.

In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/11, §1, eerste lid Vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

2.

Gelet op bovenstaande feiten en juridische gronden, is het geenszins verantwoord dat verzoeker een inreisverbod krijgt opgelegd van acht jaar.

De redelijkheid van de beslissing is zoek. Een zorgvuldige besluitvorming is geenszins aan te houden.

Met alle relevante omstandigheden werd in de bestreden beslissing bovendien geenszins rekening gehouden.

Hierom schendt de bestreden beslissing artikel 74/11, §1, eerste lid en vierde lid Vreemdelingenwet, het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.”

3.3.2. Met verwijzing naar de bespreking van de voorgaande middelen moet worden herhaald dat verzoeker het voorwerp uitmaakte van verscheidene processen-verbaal, zodat zijn bewering dat hij slechts éénmalig in contact kwam met de politiediensten niet correct is. Daarnaast moet worden geduid dat verweerder vermag rekening te houden met de aard van de strafrechtelijke inbreuk waarvoor verzoeker werd veroordeeld en dat het feit dat verzoeker maar één maal in België werd veroordeeld niet impliceert dat niet kan worden besloten dat hij een ernstig, reëel en actueel risico inhoudt op nieuwe schendingen van de openbare orde. Uit de uitgesproken straf op zich blijkt ook dat de strafrechter de inbreuk die verzoeker beging als ernstig beschouwde. Verzoekers bewering dat hij een schikking trof met het openbaar ministerie en daarom afstand deed van het door hem ingestelde hoger beroep en het feit dat hij slecht een derde van zijn straf diende te ondergaan doet zoals reeds gesteld geen afbreuk aan het feit dat formeel werd vastgesteld dat hij een ernstige inbreuk op de strafwet beging en dat verweerder hiermee rekening mag houden. Eveneens moet worden herhaald dat verzoeker geen stukken aanbrengt waaruit kan worden afgeleid dat zijn moeder, op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen, op legale wijze in België verbleef en dat er evenmin bewijsstukken voorliggen waaruit zonder meer kan worden afgeleid dat zijn moeder, stiefvader en stiefbroers in de Schengen-ruimte verblijven. Zo deze personen al effectief in de Schengenruimte zouden verblijven dan nog moet worden opgemerkt dat niet wordt aangetoond dat hij nauwe banden onderhoudt met deze familieleden of dat zijn relatie met deze personen zou verhinderen dat hem een inreisverbod wordt opgelegd. Verweerder vermag trouwens de bescherming van de openbare orde te laten primeren op de belangen van verzoeker. Los van de vraag of een man die achtentwintig jaar oud is en lang niet meer bij zijn moeder inwoonde nog een opvang door zijn moeder nodig heeft moet worden gesteld dat niet blijkt dat deze opvang niet in Suriname kan worden verstrekt. Er blijkt namelijk niet dat verzoekers moeder, die bereid was om tijdelijk naar België te komen om verzoeker bij te staan, niet in de mogelijkheid zou zijn om verzoeker in Suriname te vervoegen. Er kan ook niet worden voorbijgegaan aan het feit dat verzoekers stelling dat hij geen verwanten meer heeft in Suriname niet meer is dan een bewering. Verzoeker houdt verder onterecht voor dat verweerder niet voldoende heeft onderzocht of hij effectief een gevaar vormt voor de openbare orde en dat een voldoende motivering hieromtrent ontbreekt. De motivering van de bestreden beslissing leert de Raad namelijk dat verweerder kennis nam van het feit

dat verzoeker zich schuldig maakte aan inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen en dat hij dit deed om zichzelf te verrijken en dat verweerder besloot dat hieruit een ingesteldheid blijkt waaruit kan worden afgeleid dat verzoeker een ernstig, reëel en actueel risico vormt op nieuwe schendingen van de openbare orde. Deze motivering is concreet en verweerder geeft door deze motivering blijk van het feit dat hij rekening heeft gehouden met “*de specifieke omstandigheden*” die in casu van belang zijn. Er kan – mede gelet op het feit dat verzoeker zich poogde te verrijken ten koste van de gezondheid van andere burgers – niet worden gesteld dat een inreisverbod met een geldigheidsduur van acht jaar in voorliggende zaak kennelijk onredelijk is.

De beschouwingen van verzoeker leiden niet tot de conclusie dat verweerder artikel 74/11, § 1, eerste en vierde lid van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

Het derde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf mei tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK